

ARDEALUL JURIDIC

REVISTĂ LUNARĂ
DE DREPT ȘI UNIFICARE LEGISLATIVĂ

ABONAMENTUL:
pentru Instituțiuni și Autorități 500 Lei pe an
pentru Autorități Judecătorești }
" " Magistrați } 350 Lei pe an
" " Avocați }

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Str. G. Mărzescu 20
CLUJ

Publicațiuni și anunțuri pentru un număr
2 lei cuvântul
Publicațiuni și anunțuri pentru mai multe
numere 1.50 lei cuvântul

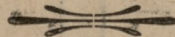
Fondator: VASILE M. DIMITRIU Consilier la Curtea de Apel din Timișoara

Comitetul de conducere și redacție:

I. MĂNESCU
Președinte la Curtea de Apel Cluj
Directorul revistei

A. ULVINIANU Central University Lib. **PREDOVICIU**
Președinte la Curtea de Apel Cluj Procurore General la Curtea de Apel Cluj

Dr. AL. DRAGOMIR
Decanul baroului adv. din Cluj

Secretar
VIRGIL I. MĂNESCU
student la Drept și Filozofie

BCU Cluj-Napoca

BCPER201704134

S U M A R :

Unificarea legislativă de I. Mănescu
Jurisprudențe Civile cu o notă de A. Ulvianu
Jurisprudențe Comerciale.
Jurisprudențe procedurale;

Jurisprudențe penale.
Jurisprudențe la diverse legi

Se publică hotărârile instanțelor de recurs, hotărâri ale ori căror instanțe dacă sunt adnotate;
cum și articole doctrinare.

Ori ce număr ne primit se retrimite la cerere în contul abonamentului

Prețul unui număr 35 lei

Biblioteca Universității "1 Decembrie 1918"
din CLUJ.
Nr. 186 1935
EXEMPLAR LEGAL.

Sibiu

1.180

*Le Contentieux administratifs
des Travaux publics*

**D'après la Legislation
et la Jurisprudence
Roumaines**

par
ÉMIL BOTIȘ P 118

Docteur en droit de l'Université de Paris, Avocat du Ba-
reau de Bucarest. Paris 1934

BANCA CENTRALA

Intreprinderi industriale fondate și co-
interesate : PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERT
S. A. SEDIUL CENTRAL CLUJ

Industria Sârmei — fa-
brică de cuie și sârmă. Filiale : Alba-Iulia, Bistrița, Hațeg,
in Ghiriș, gara Câmpia Turzii ; Sibiu, Turda.

Fabrica de Sticlărie S. A. in Turda. Capital social 50 milioane, rezerve
20 milioane, depuneri 120 milioane

A apărut

Legea Contribuțiilor Directe

cu instrucții oficiale, Dec. Com.
Centrale și cu un index alfabetic,
ediție aranjată de

I. Mănescu

președinte la Curtea de Apel Cluj.
Comenziile se primesc
la redacția noastră.

Prețul 130 Lei.

A APĂRUT :

Colecția Oficială de legi și regulamente

alcătuită de Consiliul Legislativ,
Tomul XI, partea I, Legi și par-
tea II-a A și B, regulamente,
1 Ianuarie 1933 - 31 Dec. 1933 ;

costul ambelor volume
partea II-a lei 400, - iar
al părții I-a, 250 lei.

MIRGEA GEORGESCU

CRITERIUL BIO- LOGIC în DREPT

CLUJ

IOAN SULARU

Doctor în drept, avocat

NORMELE DREPTURILOR INDIVIDULUI

REGHIN 1934

A APARUT :

Buletinul Legilor

care publică legile,
regulamentele și in-
strucțiunile la câte-
va zile dela publica-
rea lor oficială sub
direcțiunea

D-lui I. MANESCU

Președinte la Curtea de Apel Cluj

Abonamentul 700 lei anual

Pentru magistrați și avocați . . . 500 " "

Plătibil și în rate de minimum 50 lei

**Administrația la Curtea de
Apei Cluj**

LIVIU TECLU IGNAT BARTHA

judecător Cluj

avocat Cluj

Legea

279081 pentru

Lichidarea datoriilor agricole și urbane

din 7 Aprilie 1934

cu regulamentul și instrucțiunile minis-
teriale adnotată în legătură cu legile
în vigoare în Transilvania, complectată
cu texte de legi conexe, cu jurispru-
dență și index alfabetic.

Cluj 1935

100 Lei

Unificarea Legislativă

S'au împlinit 16 ani dela unire, și încă nu avem o unificare a legilor fundamentale a vieții noastre de stat.

Această întârziere pare că a început să energizeze lumea juridică românească, căci este știut de toți, că Consiliul Legislativ, lucrează încă dela înființarea lui, la realizarea unificării legilor fundamentale, ba chiar a lansat câmpului de cercetare și critică, câteva din aceste legi gata întocmite.

Nu a lipsit, nici cercetarea și critica din partea scriitorilor judiciari, deși nu tocmai într-o mare măsură, cum nu a lipsit și multiplele comisii parlamentare transformate într-un adevărat purgatoriu cu scopul de a le modifica potrivit adaptabilității românului cât mai desăvârșit; totuși o încetineală, unită cu o bănuită lipsă de curaj, formează aureola invizibilei inițiative necesară.

Lipsește aproape cu desăvârșire, am putea zice, nu se desprinde încă inițiatorul, care înhămat la greaua sarcină de unificare legislativă să pornească măcar, la drumul înfăptuirii.

Dela un timp încoace, nu a fost partid de guvernământ, care să nu înscrie în programul său de guvernare, unificarea legislativă. Ceva mai mult, nu a lipsit din mai toate primele mesaje, de deschidere a proaspetelor corpuri legiuitoare această chestie, care cu adevărat forma o frumoasă floare la pălăria guvernului, ce cu multă emiază i-a plăcut să-și afișeze cavalerismul său.

Pe nesimțite, entuziasmul s'a evaporat, și activitatea s'a desprins și s'a redus iarăși la numirea de noi comisii, care să studieze și să prepare prezentarea începutului unificării legilor fundamentale, pentru ca activitatea lor să se prelungească până la căderea guvernului dela putere, sau ca această activitate să fie întreruptă de o prematură cădere dela guvern.

Aceasta fiind situația unificării legislative în cursul celor 16 ani, nu știm dacă mulți și-au dat seama de desnădejdea unora și de hașterea unui curent periculos, însăși ideii de unificare.

Cui i-a plăcut să privească relativitatea dintre această întârziere, și mentalitatea juristului român, a putut vedea și evoluarea, ideii de unificare ce n'ar trebui să fie neglijată de cei care nutresc închegarea unirii desăvârșite a poporului român.

De unde la început, ideia introducerii legilor fundamentale din vechiul regat, era cerută de fiecare român alipit patriei mume sub orbirea strălucitorului entuziasm al primelor clipe; a venit dictonul: „nu unificarea cu furca”, apoi ideia de a se lua tot ceace este bun și adaptabil poporului român din toate legislațiile ce au domnit peste români înainte de război, până ce acum ne este dat să asistăm la lupta dintre două partide, desprinse din trupul unitar al juriștilor,

cerând fiecare extinderea legilor fundamentale ce le-au avut înainte de război, fiecare, găsindu-le foarte adaptabile românului de pretutindenea.

Punctul la care s'a ajuns este foarte periculos, căci îndrăsneala fiecărei partide, ridică pe zi ce trece baricade tot mai formidabile.

Cauzele acestei evoluări, credem că nu este greu de văzut.

În primul rând trebuie să constatăm și aceasta privind prin prizma unei credințe, este nervozitatea în care este pusă lumea juridică, de întârzierea, până și a începutului acestei unificări.

În al doilea rând ne este dat să constatăm, că începe să-și dea seama mai toți juriștii, că schimbarea legilor însemnează o muncă chinuitoare, muncă la care se vede fiecare supus, ca să-și apropie noile dispozițiuni ale dreptului, de unde, de bine de rău posedă fie și în ininită parte, pe cele vechi, cimentate de o practică ce nu-i mai dă altă muncă decât de a încasa veniturile necesare vieții de toate zilele.

De aci, găsirea de soluții tranșante atât pentru uni cât și pentru ceilalți juriști, de a rămâne în situația de până acum, concedând cel mult pentru dorita unificare, ca legislația fiecărei partide să fie extinsă asupra celeilalte părți de țară.

Ce vor fi zicând membrii consiliului legislativ față de această situație? Ce le-a mai putut rămâne din entuziasmul, că au marea onoare și demnitate de a făuri legi, României întregite?

Dar pentru noi scriitorii judiciari oare nu poate fi o scuză de a nu ne prea grăbi, cu soluții de unificare legislativă?

Ce poate fi mai descurajant pentru un muncitor, când întrevede că munca lui nu-l va duce la țelul urmărit în momentul când a pornit la lucru.

Citez dintr'o prefață scrisă de onoratul Dl Prim Președinte al Consiliului Legislativ, unei broșuri relativă la principiile unificării legislative, care arată o situație destul de dureroasă: „Dacă țara noastră deține poate recordul în materie de legiferare, în ce privește însă scrierile de doctrină, juriștii noștri s'au arătat a fi de o surprinzătoare parcimonie, astfel că chiar codurile de unificare elaborate de Consiliul Legislativ, deși publicate de mai bine de doi ani, vor lua în curând ființă legală fără ca aproape nici un glas autorizat să-și fi spus cuvântul”.

„În alte părți, asemenea lucrări mari de epocală importanță în viața unui Stat, stărnesc interesul lumii de juriști, magistrați, avocați, profesori universitari și chiar a altor categorii de intelectuali ale căror preocupări vechine domeniului Dreptului, îi îndeamnă să contribuie la desbaterea chestiunilor juridice ce căută rezolvarea în proiectele de legi”.

„La noi însă publicarea proiectelor de coduri în afară de câteva pilduitoare excepțiuni, a în-

tâmpinat o tăcere și indiferență generală, așa că mă întreb câți oare din eminentii noștri juriști au cetit și meditat asupra acestor proiecte, menite să stea la baza viitoarei organizării a statului?"

Di Prim Președinte al Consiliului Legislativ, are mare dreptate, însă îl rog să creadă că considerațiunea ce o au legiferatorii, ca și românul însuși pentru părerile altora și în special pentru cei ce nu intră în comisiile purgatorii, este prea bine cunoscută, considerațiune după urma căruia i-a fost dat să sufere de multe ori, chiar Consiliul Legislativ.

Cui a putut să scape lipsa principalilor scriitori juridici, din Comisiunile instituite de fiecare guvern, pentru punerea la punct a Codului penal dacă nu au avut și calitatea de parlamentar?

Acum în urmă de abia ne-a fost dat să vedem chemarea a câtorva scriitori juridici și oameni de specialitate în mijlocul acestor comisiuni.

În fine, suntem informați că comisiunea, pe care implorăm cerul să fie ultima, și-a terminat lucrarea și că odată cu redeschiderea corpurilor legiuitoare, Codul penal va primi botezul de primă lege fundamentală de unificare.

Dacă scriitorii juridici nu prea să îndeasă la comentarea codurilor publicate, poate să fie și un semn de încredere față de alcătuitoarea acestor lucrări și de o înaltă considerație calitativă a celor care au depus toată râvna de a face tot ce ce s'a putut face.

Dacă comentariile au fost puține, este că defectele poate au fost rare și că dorința de unificare este așa de mare încât faptul că o lege absolut perfectă e greu de obținut până ce practica nu împetrește defectele, s'a transformat într'un principiu, pe care toți juriștii l'au însușit fără șovăire.

Dacă trebuie să avem vre'o îngrijorare este că cenzurarea corpurilor legiuitoare să nu facă ravagii. Nu trebuie să se uite, că alcătuirea unei legi este strict legală de o unitate de vederi. Scrieri izolate de vederi, fie ele cât de inteligente, pot aduce mare rău, armoniei, ce trebuie să existe între dispozițiile unei legi.

Dacă n'am socoti decât numărul de ani ce s'a scurs dela întocmirea primei Constituții a României întregite, încă trebuie să constatăm că s'a depășit toate prevederile făuritorilor constituții.

Când adunarea constituantă dela 1923 a pus în art. 137 dispoziția: „Se vor revizui toate codicile și legile existente în diferite părți ale Statului român spre a se pune în armonie cu Constituția de față și asigurarea unitatea legislativă. Până atunci ele rămân în vigoare”, nu credem că s'a putut închipui, ca legile asuprașitorilor de eri să domnească peste români liberați 10 ani, cum s'a întâmplat.

O mândrie națională, dacă nu o necesitate,

a impus graba atunci, și ne place să credem, că ea s'a impus și se impune cu atât mai mult astăzi.

E locul și timpul ca să strigăm cu toții: „Grăbiți cel puțin începutul, Dilor legistori, pentru Dumnezeu”!

I. Mănescu.

Jurisprudențe civile

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția I.

Decizia N. 46/934. Președinte: T. Magheru Consilier.

Testamente conjunct. Ardeal. Subscriere. Martori. Condiții ad solemnitatem. Lipsă. Acceptarea erezilor. Ratificarea. Nevalabilitatea. (Art. 13 legea XVI din 1876 și art. 1—6 aceiaș lege).

Potrivit paragr. 13 din art. de lege 16, 1876, numai soții onjugali sunt îndreptățiți să-și exprime ultima voință în unul și acelaș testament privat scris.

Potrivit paragr. 1—6 din aceeaș lege, testatorul trebuie să semneze testamentul, el însuși sau unul din martorii cari știu a ceti și scrie, să subscrie pe testament în calitate de subscriitor al numelui, numele testatorului, iar testatorul trebuie să prevadă testamentul cu punerea degetului.

Din aceste dispozițiuni legale — ad solemnitatem, iar nu ad probationem, — reese că testamentul nesubscris sau nesemnat de testator nu este testament, adică este inexistent în drept.

Ceiace nu există, nu poate fi complectat sau ratificat, în baza principiului „quod ab initio nullum est non producit effectum”.

Prin urmare în speță, testamentul comun din 25 August 1900, nefiind semnat de testatoarea, potrivit principiilor de drept adică inexistent, și ca atare nu mai putea fi acceptat ca valabil de erezi.

Așa fiind, numai cu violarea textelor arătate în motivul de casare și exces de putere, Curtea de fond a decis că testamentul sus menționat, deși nesemnat de testator, totuși întrucât a fost acceptat de erezi, acest viciu a fost înlăturat; că deci aceste motive de casare fiind fondate, recursul urmează a fi admis fără a mai fi necesară examinarea restului de motive și a se casa decizia Curții de Apel, cu trimitere la aceeaș instanță.

NOTĂ. Legea în general, nu impune actelor private, pentru existența lor valabilă, anumite forme sacramentale; cu toate acestea orice act privat trebuie să conțină, ca element substanțial semnătura proprie a autorului actului, fără de care actul nu are nici o valoare. Într'adevăr, semnătura emitentului actului și a celor cari consimt angajamente prin înscrisul redactat, dd actului forța probantă asupra conținutului.

In această ordine de idei, când legea XVI:1876 prin art. 5 și 6 prevede, că printre alte condiții de formă ale testamentului, să fie îndeplinită și aceea a subscrierii testatorului, o asemenea condiție substanțială — comună ori cărui act privat — dobândește caracterul unei forme solemne numai prin împrejurarea arătată de lege, anume a certificării semnăturii prin clauzula ce neapărat trebuie trecută pe testament, întărită prin semnătura martorilor. Acest cortegiul de forme ce înconjoară semnătura testatorului, constituie solemnitatea pretinsă de lege.

Este fără îndoială, că un testament privat scris ne-subscris de testator, ca și ori care alt înscris nesemnat de autor, nu are nici o existență; dar un testament privat scris care ar fi semnat de testator, totuși ar fi invalid, când ar lipsi depe document cerințele pretinse de art. 5 ori 6 din lege; referitoare la semnătura testatorului, adevărat în cazul când documentul n'ar conține clauza, care să certifice circumstanțele în care testamentul a fost semnat de testator și astfel actul ar suferi de viciul unei forme care constituie solemnitatea actului.

In acest mod pusă problema, nu am îndoială, că un testament care nu poartă semnătura testatorului fiind inexistent cu drept cuvânt, decide Înalta Curte, că de o ratificare fie expresă, fie tactică nu se poate vorbi.

Dar, în cazul unui testament semnat de testator, care suferă de un viciu de formă, de pildă lipsa clauzulei — ceea ce se întâmplă frecvent în practică — în asemenea ipoteză este oare posibilă din partea erezilor ratificarea?

Cred, că în cazul când viciul, de care un testament este atins, se referă numai la forma exterioară a actului, ce nu are nimic comun cu vre-o opreliște de ordine publică, testamentul se poate ratifica, fiindcă pe erezii defunctului — care cunoscând viciul actului — nimic nu i-ar împiedeca în exercitiul voinței lor să ratifice, fie expres fie tacit, acel testament și să renunțe la acțiunea în anulare.

Intr'adevăr, cerința formelor solemne pentru facerea testamentului legea a edictat-o spre a oferi garanția, că testatorul și-a exprimat liber voința, și prin urmare aceasta fiind rațiunea erezii defunctului — singurii interesați — sunt presupuși de a ști, că aceia a fost voința liberă a testatorului, pe care ei înțeleg să o respecte, și așa dar nimic nu poate restrânge voința erezilor să ratifice actul și odată ratificarea consimțită ea le va fi opozabilă și este irevocabilă.

A. ULVINIANU

Președinte la Curtea de Apel Cluj.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția III

Dec. no. 1880-934. Președinția: D. G. Lupu, preșident

Tratatul dela Trianon. — Bunuri și proprietăți aparținând fostului sau actualului guvern Ungar. — Sensul expresiunii. Bunuri și proprietăți. — Noțiunea de creanță. Art. 191 din tratatul dela Trianon încheiat la 4 Iunie 1920.

Curtea Deliberând,

Având în vedere că din decizia supusă recursului, se constată că, Ministerul Apărării Naționale, a chemat în judecată Societatea A-

nonimă „Nitrogen” pentru a fi obligată să predea gratuit spre folosință Ministerului pentru trebuințele armatei, întreaga stațiune de forțe motrice, cu toate instalațiunile necesare pentru fabricarea carbidului și a cianamidei și orice instalațiuni și anexe va poseda Societatea în Dicio-Sân-Martin și să fie condamnată la plata unei amende de 100,000 coroane anti-belice și la plata cheltuielilor de judecată.

Că în această acțiune, Ministerul Apărării Naționale se întemează pe contractul intervenit la 30 Septembrie 1916 între Ministerul de Război Austro-Ungar și Societatea „Nitrogen” prin care în schimbul unor serii de avantaje acordate de Minister. Societatea se obligă să furnizeze Administrației militare Austro-Ungare pe timpul duratei războiului și după încheierea păcii, întreaga populație anuală de 37.500 tone cianamidă; că Societatea mai era obligată să producă și să predea o cantitate minimală medie de 105 tone zilnic, și să o menție neîntrerupt la cererea Ministerului, iar în caz contrariu, Societatea Nitrogen se obligă la plata unei amenzi convenționale și se predea gratuit spre întreținere la cererea Ministerului, toate instalațiunile (forțe motrice, fabrica de carbid, fabrica de cianamidă cu toate anexele) pe tot timpul cât va simți nevoie administrația armatei; că mai departe Ministerul susține prin acțiune, că a cerut drepturile ce derivă din acest contract și care aparțineau Ministerului de Război Austro-Ungar, au trecut în proprietatea Statului Român în conformitate cu dispozițiile din tratatul dela Trianon și deci Ministerul de Război Român, după ce a invitat Societatea să-și pună uzinele în situația de a produce cantitatea de cianamidă convenită la 105 tone zilnic și fără de neexecutarea acestora recunoscută și în scris, a cerut luarea în folosință a fabricii și plata amenzii contractuale conform clauzii din contract.

Că la această acțiune, pârâta societate „Nitrogen”, a opus excepțiunea lipsei de calitate a Ministerul Apărării Naționale de a se pretinde succesori în drepturile Ministerului de Război Austro-Ungar, deoarece în virtutea art. 191 din tratatul de la Trianon, numai bunurile corporale au trecut asupra statului succesori, iar nu și drepturile rezultând dintr'un contract.

Că Tribunalul Ilfov S. II-a comert, a admis prin sentința comercială No. 2240 din 1 Iulie 1929, excepțiunea ridicată de societatea „Nitrogen” și a respins acțiunea Ministerului Apărării Naționale ca fiind făcută fără calitate, cu 10.000 lei cheltuieli de judecată.

Ca pentru a decide astfel, Tribunalul motivează că în virtutea art. 191 din tratatul de la Trianon încheiat la 4 Iulie 1920 între puterile Aliate și asociate de o parte, și Ungaria de altă parte, statele cărora li s'a transferat un teritoriu al fostei monarhii Austro-Ungare, s'au care s'au născut din aceste monarhii vor dobândi toate bunurile și proprietățile aparținând fostu-

lui sau actualului guvern ungar situate pe teritoriul lor respectiv.

Că mai departe, Tribunalul motivează că în baza acestui text nu li s'a trecut statelor successorale, decât bunurile situate pe teritoriile cedate și că orice extensiune s'ar da acestor cuvinte, — bunuri și proprietății — ele nu pot îngloba și drepturile de creanță, acestea neavând o asietă teritorială; ca extensiunea ce se încearcă a se da de art. 191 din tratatul dela Trianon cu ajutorul art. 56 și 256 din tratatul dela Versailles, nu poate schimba soluțiunea chestiunii; că încercarea ce o face Ministerul reclamant pe de altă parte de a suține că în baza art. 8 al contractului — în speță poate fi vorba de un drept real și anume de un drept de uzaj iar nu de drept de creanță, — e neîntemeiată, deoarece clauza din citatul articol, referitoare la intrarea Ministerului în folosința fabricii nu constituie decât o sancțiune pentru neîndeplinirea unor din obligațiunile contractului, iar nu de însuși obiectul contractării, care e un drept de creanță; că dreptul Ministerului reclamant, de succesori al Ministerului de Război Austro-Ungar nu se poate întemeia nici pe art. 194 din tratatul dela Trianon, — care dispune că în termen de 6 luni dela intrarea în vigoare a tratatului, Ungaria va trebui să comunice Comisiei reparațiilor lista tuturor drepturilor și intereselor supuse în orice întreprindere de utilitate publică pentru concesiune în teritoriile cedate, renunțând în favoarea Puterilor Aliate în numele său și al supușilor săi, la toate drepturile și interesele menționate în listă — deoarece în prim rând nu s'a dovedit că lista s'a făcut sau nu, iar în a doilea rând că nu s'a dovedit, că de către Comisia Reparatiilor s'a cerut Ungariei în termen, să transmită drepturile și interesele vizate, cari de altfel trec Comisiunii iar nu direct unei anumite Puteri Aliate; Că, în tot cazul art. 194 citat se ocupă de drepturi și interese în întreprinderi de utilitate publică și Soc. „Nitrogen“ nu este o asemenea întreprindere și că menționatul text vizează drepturile și interesele ungare în acele întreprinderi dar nu și contractele în asemenea întreprinderi; că mai motivează Tribunalul că teza Ministerului nu se poate întemeia nici pe principiile generale de drept în materie de anexiune, deoarece drepturile propriu zise de creanță nu se pot localiza teritorial cum se localizează drepturile reale și așa fiind, prin tratatul dela Trianon, nu au fost trecute statelor successorale drepturile de creanță, care au rămas Ungariei; că chiar și în ipoteza când s'ar da contractului în litigiu o asietă teritorială, fie după acel al sediului părților contractante, sau al îndeplinirii prestațiilor și în acest caz asietă ar trebui să se cotică în Ungaria, deoarece la Budapesta s'a încheiat contractul și tot acolo și au sediul părțile; că în sfârșit Tribunalul motivează că mărturisirea ce pretinde Ministerul că ar rezulta din petițiunea, cu data de 24 Februarie 1924, adresa-

tă de Societatea pârâtă Ministerului de Industrie și Comerț și prin care recunoaște că drepturile derivate din contract au trecut asupra Statului Român, nu este operantă în cauză; deoarece această mărturisire a purtat asupra unei chestiuni de drept și apoi nu a fost serioasă, întrucât a fost făcută în scop de a apăra interesele întreprinderii cari erau amenințate prin refuzul, de a se furniza gazul metan necesar, așa că nestabilindu-se din cele de mai sus vre-un titlu juridic care să fi transmis drepturile statului ungar, statului român, cu privire la contractul din litigiu, Tribunalul conchide că reclamantul nu are calitate de a se prevala de clauzele acelui contract.

Că în contra menționatei sentințe ambele părți litigante declarând apel, Curtea de Apel București S. II, le-a respins ca nefondate pe aceleași considerațiuni redactate de sentința Tribunalului pe care le-a adoptat în totul.

Având în vedere că prin acest motiv de casare recurentul sustine că, Curtea de Apel a violat și a dat o greșită aplicare a art. 191 din tratatul dela Trianon, prin aceea că, prin interpretarea pe care a dat-o acestui articol și care prevede că trec asupra statului succesor bunurile și proprietățile situate pe teritoriile desmembrate, a stabilit că prin această expresie se înțelege numai drepturile reale care singure pot avea o asietă teritorială, iar nu și drepturile de creanță cum sunt acele născute din contractul în litigiu; că mai sustine că, Curtea de Apel a violat în același timp și dispozițiile art. 256 și 56 din tratatul dela Versailles, când a înlăturat din discuție interpretarea care trebuia să i se dea art. 191 din tratatul dela Trianon prin menționatele texte care sunt identice. — pe motiv că art. 56 e o dispoziție excepțională, neaplicabilă în speță, care conține o extindere iar nu o precizare și că tratatul dela Trianon este încheiat cu un an în urma celui dela Versailles, deoarece tratatele de pace formează un bloc, indivizibil și că este indiferent epoca la care au fost încheiate, și că simpla citire a textului art. 256 și 56 din tratatul dela Versailles, arată că aceste dispozițiuni nu sunt întru nimic excepționale, ci ele, constituie o simplă precizare iar nu o extensiune.

Având în vedere că într'adevăr, prin dispozițiile art. 191 din tratatul dela Trianon, încheiat la 4 Iulie 1920 între Puterile Aliate și Asociate de o parte și Ungaria de altă parte, se prevede că Statele cărora li s'a transferat un teritoriu al fostei Monarchii Austro-Ungare, sau care s'au născut din desmembrarea acestei monarchii, vor dobândi bunurile și proprietățile aparținând fostului sau actualului guvern ungar și situate pe teritoriile lor respective.

Cosiderând că din modul cum este întrebuințată expresiunea „bunuri și proprietăți“ în în menționatul articol, rezultă că prin această expresiune s'a înțeles să se cuprindă neapărat

și noțiunea de creanță, deoarece în mod obișnuit în clasificarea bunurilor în drepturile civile, se cuprind de o parte bunurile corporale și încorporale, mobile și imobile.

Că în adevăr, dacă prin cuvântul proprietate din acest articol, se desemnează proprietatea mobilelor și a imobilelor, urmează că prin cuvântul bunuri nu se poate desemna același lucru, căci nu era logic să se întrebuintze două cuvinte pentru a se desemna unul și același obiect, așa că din acest punct de vedere, explicațiunea nu poate fi decât aceea că prin bunuri, cari au accepțiune generală a elementului patrimonial, s'a înțeles să se desemneze bunurile cari sunt corporale și încorporale, deci și drepturi de creanță.

Că faptul că în alte părți ale tratatului dela Trianon se vorbește de „bunuri, proprietăți și interese”, aceasta nu poate constitui un argument în sensul că, numai prin cuvintele „bunuri și proprietăți” nu se înțelege și creanțele, deoarece în limbajul juridic, a zice „bunuri, drepturi și interese”, este același lucru cu a spune „bunuri și proprietăți”.

Că dealtfel, această interpretare a art. 191 din tratatul dela Trianon, rezultă și din dispozițiunile art. 156 din tratatul dela Versailles, care dispozițiuni sunt identice și care prin art. 56 din același tratat lămurește că prin bunuri se înțelege „toate drepturile de orice natură” pe care le are un Stat desmembrat, deci și dreptul de creanță.

Că Tratatul dela Versailles fiind anterior celui dela Trianon, învederează că autorii tratatului dela Trianon au înțeles să dea expresiunii „bunuri și proprietăți” același înțeles ca și în tratatul dela Versailles, astfel cum se lămurește prin art. 56 deoarece dacă era altfel, ar fi trebuit să precizeze noul înțeles.

Că nu este întemeiată argumentarea Curții, că art. 56 din tratatul dela Versailles, constituie o dispoziție excepțională, care se aplică numai pentru bunurile din Alsacia și Lorena, deoarece excepțiunea în ce privește această provincie, este prevăzută în dispoziția art. 256 din tratatul dela Versailles, iar art. 56, după cum arată textul lui foarte clar, nu face decât să precizeze înțelesul expresiunii „bunuri și proprietăți”.

Că dealtfel această interpretare ce trebuia să se dea art. 191 din Tratatul dela Trianon, este logică și din punct de vedere economico-național, prin faptul, că în primul rând ea face să înceteze conflictele, ce s'ar putea naște din executarea acestor contracte, iar în al doilea rând, că transferarea acestor creanțe, nefiind obligatorie pentru Statul Român, înseamnă că el, nu s'ar putea găsi la un moment dat, investit cu drepturi cari ar antrena și obligații oneroase.

Că dat fiind stabilit că prin expresiunea „bunuri și proprietăți” din art. 191 din tratatul dela Trianon, se înțelege și drepturile de crean-

ță și cum aceste drepturi au asietă teritorială conform art. 232 din același tratat, la locul unde pot fi executate, în speță, dreptul de creanță isvorât din contractul în litigiu, are asietă teritorială, la Dicio-Sân-Martin, prin faptul că toate clauzele din contract urmează să fie executate loco fabrică, — urmează că Ministerul Apărării Naționale este succesorul Ministrului de Război Austro-Ungar și deci are calitatea să acționeze în judecată pe Societatea intimată, pentru nerespectarea clauzelor contractuale.

Că, Curtea de Apel totuși, decidând contrariul, prin aceasta a violat și a dat o greșită aplicare textelor menționate, așa că motivul I de casare este nefondat și recursul urmează a fi admis, fără a se mai discuta motivele II și III de casare, cari devin fără interes cu 6.000 lei cheltuieli de judecată, fixate prin apreciere.

Penru aceste motive casează.

Inalta Curte de Casație și Justiție Secția II Decizia No. 282/1934. Președintele N. Bădescu-Roșiori Consille

Pentru a fi loc la aplicarea art. 80 leg. matrim. instanța trebuie să constate „gravitatea faptelor săvârșite” „intenționat”, iar în prezența p-tului c. de sub art. 80 leg. matr. trebuie constatat, că soția „ducea o viață detestabil imorală”.

Având în vedere că din deciziunea supusă recursului rezultă că, reclamentul Sârbu Antonie intenționează acțiune de divorț soției sale Hărăguș Irina la tribunalul Hunedoara, în baza art. 80 pct. a și c din legea matrimonială, arătând ca fapte că soția pârâtă și-ar fi violat în mod grav îndatoririle conjugale, ducând o viață imorală, părăsindu-l fără just motiv etc;

Că după cum rezultă din procesul verbal de ședință din 12 Iulie 1930 pârâta a cerut respingerea acțiunii, iar printr'un memoriu scris arată că, soțul duce o viață imorală, violând grav îndatoririle conjugale, astfel că cere din cauza acelorași motive de divorț, invocate de reclamant, desfacerea căsătorii din vina acestuia;

Că după ascultarea mai multor martori, invocați de ambele părți Tribunalul pronunță sentința No. C. I. 3988/1930/10, prin care respinge acțiunea de divorț principală (a soțului) ca nefondată și nedovedită, nepronunțându-se însă asupra acțiunii reconvenționale a soției;

Că în urma apelului făcut de soțul reclamant Curtea de Apel din Cluj S. I-a, după prima dezbateri, prin încheiere, ordonă separarea de pat și masă a părților, iar după trecerea timpului de separare, fără vreun rezultat, dezbătându-se din afacerea, pârâta declară că aderă la apel, cerând desfacerea căsătorii din vina reclamantului potrivit acțiunii reconvenționale, asupra căreia tribunalul a omis a se pronunța și mai cerând și cota parte din averea coachiziționată;

Că după încă două dezbateri Curtea de Apel

prin deciziunea No. C. I. 2757 1931—21 admite atât apelul reclamantului cât și cel făcut de pârâtă prin adeziune (prin aderare la apel, reformează sentința Tribunalului și admite ambele acțiuni, declarând desfăcută căsătoria în baza motivului de divorț, prevăzut de art. 80 pt. a legea matrimonială, din vina ambelor și obligând totodată pe reclamant la o pensie alimentară provizorie pe timpul duratei divorțului de 200 lei lunar, cu începere dela 12 Iulie 1930 respingând celelalte pretențiuni materiale ale soției recurente.

Că soția declarând recurs în contra acestei deciziuni susține că, Curtea de fond interpretează greșit art. 269 și 270 pr. civ. ard. când sub cuvânt că ea și-a părăsit soțul, fără just motiv o găsește vinovată de și ea a făcut dovadă prin martorii, ce a propus și s'au audiat, că ea s'au dus la părinții săi cu consimțământul intimatului și în scopul de a se îngriji, fiind bolnavă deoarece soțul, care lipsea 5 zile din săptămână de acasă ocupându-se cu cărașia nu-a dat cele necesare unei bolnave; că adăogă recurenta — Curtea de Apel a luat în considerare depoziția uni singur martor — Dr. Sabin Riscuța — neținând sesama de dispozițiunile mai multor martori cu care dovedea cele arătate dovedind totodată că reclamantul petrecea cu femeii ușurate, trăind chiar în concubinaj cu una din acestea; că recurenta mai susține că instanța de fond a săvârșit și o omisiune esențială întrucât, în contrazicere cu art. 401 p. 6 pr. civ. ard. a respins fără a motiva cererea sa cu privire la cheltuielile medicale și pensiune alimentară, acordând o pensiune alimentară provizorie într'o sumă derizorie, și aceasta numai pe baza presupusei sale vinovății;

Considerând că din examinarea deciziunii adusă în recurs, rezultă că, în adevăr, Curtea de fond întemeindu-se numai pe dispozițiunea unui singur martor — Dr. Sabin Riscuța — și omițând a se ocupa de toate celelalte probe administrate în apărare de recurentă precum și de toate mijloacele de apărare ale acesteia, a conchis la vinovăția ambelor soți;

Că, din examenarea aceleș deciziuni se constată o contradicție între dispozițiunile acesteia unde se menționează că desfacerea căsătorii se pronunță în baza art. 80 al a/legea matrimonială și considerente în care se menționează și și al c. din acest text de lege:

Considerând că în conformitate cu dispozițiunile art. 80 al. a. din legea matrimonială, căsătoria poate fi desființată, la cererea unuia dintre soți, dacă celalalt soț vatămă grav și în mod intenționat, prin purtarea sa, obligațiunile conjugale în afară de cazurile din art. pag. 76—78.

Că deci ceiace trebuia observat de instanța de fond în primul loc pentru a putea face apli-

cațiunea acestui text de lege era „gravitatea“ faptelor săvârșite „intenționat“ de soție, ceiace nu se constată că s'a avut în vedere de Curtea de Apel, tot astfel după cum nu s'a ținut seamă de textul al. c. al. art. 80 potrivit căruia să se stabilească că soția pârâtă „duce în mod detestabil o viață imorală“.

Considerând că astfel fiind întrucât prin soluțiunea dată Curtea de Apel a interpretat și aplicat greșit dispozițiunile art. 80 din legea matrimonială (al. a. și c.) și cum pe de altă parte violând norme (principii) de procedură civilă, potrivit cărora ea era obligată să motiveze pentru ce le înlătură, iar omisiunea săvârșită apare esențială, dat fiind că, dacă Curtea s'ar fi ocupat și ar fi discutat aceste cereri (apărări) ale recurente soluțiunea procesului putea fi alta.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția I.

Decizia No. 470—934. Preș V. Sandor, Cons.

Cărți funduare. Insciere pe baza posesiunii faptice. Legea proprietarului tabular. Procedare.

Potrivit art. 16 din legea XXIX din 1886 dreptul de proprietate se va intabula în baza posesiunii faptice numai dacă proprietarul tabular a fost citat în mod legal și nu s'a opus.

În speță este necunoscut că proprietara tabulară, fosta Asociație, nu se mai putea opune la intabularea cerută de recurent. Întrucât nu mai există ca persoană juridică fiind dizolvată.

Așa fiind și întrucât pe urma numitei a rămas un patrimoniu fără reprezentant legal și asupra acestui patrimoniu recurentul a cerut intabularea dreptului său de proprietate pe baza posesiunii faptice, instanța, conform art. 76 pr. civ. ard. și conform dispozițiunilor ordonantei No. 675/888, aplicabile prin analogie, era obligată să numească **pentru reprezentare a patrimoniului pretins, un curator.**

În asemenea cazuri, când se numește un curator pentru reprezentare, curatorul, procedează în numele aceluia, pe seama căruia a fost numit.

Așa fiind este evident că în speță curatorul numit pentru reprezentarea patrimoniului fostei Asociații, putea să facă acte în legătură cu reprezentarea, cu care a fost însărcinat; să se opună la admiterea cererii recurentului, să facă recurs și în genere să exercite căile de atac, pe cari le-ar fi putut exercita și fosta Asociație, pe seama căreia a fost numit.

În asemenea condițiuni nu se poate susține că numitul curator nu ar fi avut calitate să se opună admiterii cererii recurentului și să facă recurs și în genere să exercite căile de atac, pe ci că Tribunalul ar fi comis violările de lege, ce i se pun în sarcină, când a luat în considerare recursul (apelul) făcut de curator.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția I.

Decizia No. 587/1932, Președinția E. Bănescu, Consilier

Contract de vânzare cu pact de răscumpărare, încheiat după 2 Aprilie 1931. Nulitatea lui de drept, prevăzută de legea Cametei. Intabularea lui nu este permisă.

Art. 4 din legea cametei din 2 Aprilie 1931, prevede că contractele de vânzare cu pact de răscumpărare, se vor încheia între părți, după promulgarea legii sunt nule de drept.

Prin urmare, față de aceste dispozițiuni, **contractul de vânzare în discuțiune fiind cu pact de răscumpărare și încheiat la 23 Decembrie 1932, deci după data promulgării legii contra cametei, conform citatului text de lege este nul.**

Această nulitate fiind evidentă, ea rezultând din însuși cuprinsul actului, conform par. 127 și 69 reg. C. F. tribunalul era obligat să țină seamă de ea și în consecință trebuie să respingă cererea de intabulare, ca fiind bazată pe un act evident nul.

Intrucât tribunalul n'a făcut astfel ci a confirmat hotărârea primei instanțe, prin care s'a admis cererea de intabulare a intabulatului, a violat prin aceasta atât par. 69 și 127 regulamentul cărții funduare, cât și art. 4 din legea contra cametei.

Jurisprudențe comerciale

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția III.

Dec. N. 2058-933. Președinte: O. Băleanu, cons.

Camera arbitrală de pe lângă societatea „Lloyd” din Timișoara are ori nu existență legală? Soluțiune negativă.

Având în vedere că prin acest motiv de casare se pune în discuție în primul rând chestiunea dacă Camera de arbitraj de pe lângă Societatea (recte Asociația) Lloyd din Timișoara, mai are sau nu ființă legală;

Având în vedere că este știut, că reese chiar din sursele dreptului ungar, că pe teritoriul Ungariei alături de bursele propriu zise mai existau și așa zisele „hale provinciale de cereale și produse agricole” (vidéki termény és gabonacsarnokok) și că pe lângă ele funcționau niște „Camere de arbitraj”, judecând anume procese date în competența lor;

Că aceste „Camera de arbitraj” în anul 1869 în urma dispozițiilor legii de procedură civilă No. LIV—1868 au fost desființate;

Că prin legea No. II 18870 dintre aceste Camere de arbitraj au fost reînființate aceea de pe lângă bursa de mărfuri și efecte din Budapesta și cele de pe lângă „halele provinciale de cereale și produse agricole” care existau încă înainte de legea No. LIV—1868 în virtutea unor statute aprobate de forurile superioare, însărcinând pe

Ministerul de Justiție și pe cel de comerț să fiixeze și publice, cari sunt acele „hale provinciale de cereale și produse agricole” pe lângă cari Camerele de arbitraj se reînființază;

Că prin ordinul No. 5279 din 21 Martie 1870 al Ministerului de Justiție ungar eliberat pe baza legii No. II—1870, în afară de Camera de arbitraj de pe lângă bursa de mărfuri și efecte din Budapesta a mai fost reînființată numai Camera de arbitraj de pe lângă Societatea recte Asociația Lloyd din Timișoara ca intrând ea singură în condițiunile lezii;

Că până la punerea în aplicare a legii No. I—1911 pentru procedura civilă pe teritoriul Ungariei propriuzise, au rămas funcționând numai aceste două Camere de arbitraj;

Că în sfârșit prin art. 24 din legea ungară No. LIV—1912 pentru punerea în aplicare a legii de procedură civilă ungară No. I—1911 competența acestor două Camere de arbitraj a fost menținută în mod provizoriu și până când puterea legislativă va lua noi dispozițiuni;

Că zisul articol 24 întâi prin Decretul No. I al fostului Consiliu dirigent din Ardeal, care prin art. I prevede că „Legile, ordonantele, regulamentele și statutele legale de mai înainte de 18 Octombrie 1918, rămân — până la altă dispoziție în vigoare, în mod provizoriu” — apoi prin art. 137 din Constituțiune, care prevede că „se vor revizui toate codicele și legile existente în diferitele părți al Statului Român spre a se pune în armonie cu constituțiunea și asigura unitatea legislativă; până atunci ele rămân în vigoare” a fost menținut provizoriu în vigoare și după unirea Ardealului și celorlalte ținuturi cu România veche;

Că deci, baza legală de existență și funcționare a Camerei de Arbitraj de pe lângă Societatea (recte Asociația) Lloyd din Timișoara, în România era ordinul No. 5279—1870 a Ministerului de Justiție ungar art. 24 din legea ungară No. LIV—1912 și art. 137 din Constituție;

Având în vedere că prin art. 137 din Constituție s'a menținut numai situația de provizorat creiată prin însăși legea ungară No. LIV—1912 Camerei de Arbitraj de pe lângă Societatea (recte Asociația) Lloyd.

Că deci problema care se pune pentru rezolvarea motivului de casare este a se ști dacă ordinul Ministerial mai sus menționat și art. 24 din legea ungară No. LIV—1912 mai pot fi considerate ca fiind în vigoare pe teritoriul Statului Român sau adică ele prin dispozițiunile noilor legi de unificare române au fost scoase din vigoare în care scop trebuie văzut care a fost caracterul și natura juridică a acelei Camere de arbitraj în statul ungar.

Considerând că bursele și „halele provinciale de cereale și produse agricole, ambele create în scopul de a reuni pe comercianți în vederea negocierii unor mărfuri, erau instituțiuni similare, deosebindu-se numai prin importanța

lor, iar Camerele de arbitraj, de pe lângă aceste „hale provinciale” erau chiar sub toate raporturile asimilate cu acele de pe lângă burse care din urma faptului rezultă în împrejurarea:

Că legea No. LIX—1881 care a reglementat din nou competența acestor Camere de arbitraj, nu le mai numește „Camere de arbitraj” și pentru arătarea lor întrebuietază termenul colectiv de „különbiroság” — „judecătorie specială” funcționând pe lângă bursa de Budapesta și halele provinciale.

Că toate taxele de legi posteroare tratând despre aceste „judecătorii speciale” (külön biroság) în această noțiune înglobează atât Camerele de arbitraj de pe lângă burse cât și pe acele de pe lângă „halele provinciale”.

Că toți autorii și comentatorii dreptului procedural și comercial ungar cât și jurisprudența prin expresiunea „tözsde-biroság” judecătorii de bursă — înțeleg atât Camerele arbitrale de pe lângă bursele, cât și pe cele de pe lângă „halele provinciale”.

Că menționata lege ungară LIX—1881 reglementând prin art. 94—99 competența acestor Camere arbitrale, prevede aceleași norme de competență și procedură pentru „judecătoriile speciale” (különbiroság) de pe lângă bursa de mărfuri și efecte din Budapesta și halele provinciale de cereale și produse agricole dând în competența lor a) judecarea exclusivă a proceselor isvorâte din actele comerciale încheiate în incinta lor (art. 94) a) și b) a unor procese limitativ enumerate dacă părțile prin convenția lor s'au supus competenței judecătoriei speciale” (art. 94 b—c);

Că ordinul dela 18 Februarie 1871 al Ministerului de Justiție Ungar, prin care după reînființarea lor se publică organizarea și regulamentul de funcționare a Camerilor de arbitraj de pe lângă bursa din Budapesta și Asociația Lloyd din Timișoara, numește ambele Camere de arbitraj „judecătorii de bursă” (Tözsde-biroság) reînființate prin legea No. II—1871;

Că deci este înafară de orice îndoială că, Camera de arbitraj de pe lângă Asociația Lloyd în organizarea maghiară avea caracterul și natura iuridică a unei „judecătorii de bursă” fiind ea înființată ca atare prin legea maghiară No. II—1870.

Considerând că menționatele „judecătorii speciale” (különbiroság) în organizațiunea judecătorească ungară nu erau nici de cum instituiti similare cu „judecătoriile arbitrale” constituite „ad-hoc” pe baza cuprinsă pentru judecătoria unui anume proces, reglementate în titlul IX capitolul III al procedurii civile ungară LIV—1868 modificată prin legea LIX—1881 și titlul XVII, al procedurii civile ungară I—1912, azi încă în vigoare în Ardeal, ci ele erau cum această s'a pronunțat și prin deciziunea plenară No. 53 a Curiei Ungare — niște judecătorii permanente speciale de stat, cu competența ex-

clusivă determinată în anumită materie alături și în afară de judecătoriile ordinare ale statului ungar deci instanței judecătorești, prin care statul ungar își exercita puterea judecătorească, deci organe de jurisdicțiune;

Considerând că conform constituțiunii României art. 101, nici o jurisdicție nu se poate înființa decât numai în puterea unei anume legi.

Că deci organele de jurisdicție între care și „judecătoriile speciale” — create în provinciile alipite la legiurile anterioare unirii și menținute cu ocazia unirii în mod provizoriu vor putea exercita puterea judecătorească a statului Român numai câtă vreme ele și competența lor au fost conformate și menținute prin legile de organizare judecătorească ale Statului Român;

Având în vedere, că prin legea burselor dela 13 August 1929, singura legiuire de aplicat pe întreg teritoriul țării, cum se spune prin expunerea de motive a legii, deci legea de unificare — legiuitorul român a reglementat în mod unitar pentru întreaga țară regimul burselor, înființând pe lângă burse și așa zisa „Camera de arbitraj” (art. 106 etc.).

Având în vedere că nici aceste „Camere de arbitraj” nu sunt tribunale arbitrale „ad-hoc” reglementate prin cartea IV a procedurii civile române, ci sunt niște „judecătorii speciale și permanente” cu competența exclusivă determinată în lege, judecătorii de stat prin care Statul Român își exercită puterea sa judecătorească la fel ca prin instanțele sale judecătorești ordinare, prevăzute prin legea de organizare judecătorească;

Că deci în organizarea judecătorească a Statului Român aceste „Camere de arbitraj” — judecătorii speciale, judecătorii de bursă — ocupă aceleași loc pe care-l ocupau Camerele arbitrale de pe lângă bursele și „halele provinciale de cereale și produse agricole” în organizarea ungară;

Având în vedere, că din întreaga economie a legii burselor rezultă clar indubitabil, intenția legiuitorului, că asemenea Camere de arbitraj — „judecătorii speciale, judecătorii de bursă” nu pot funcționa decât numai pe lângă bursele înființate conform acestei legi și numai în condițiunile și organizarea fixate prin aceeași lege, întrucât art. 129 a legii prevede că „toate dispozițiunile legilor și regulamentelor contrare dispozițiunilor legii de față, sunt și rămân abrogate”.

Având în vedere că Societatea (recte Asociația) Lloyd din Timișoara nu este o instituție de bursă, constituită conform prevederilor legii burselor, deci conform cu cele de mai sus pe lângă dânsa nu poate funcționa ca „judecătorie specială de stat” o cameră de arbitraj indiferent care este activitatea de astăzi a acestei asociații, pe de altă parte Camera de arbitraj de pe lângă dânsa, nu este organizată conform cu legea burselor;

Că în adevăr legiuitorului unificator român din 1929, care prin legea burselor a organizat din nou pentru întreaga țară Camerele de arbitraj — „judecătoriile speciale” — de pe lângă instituțiile de bursă, reglementând competența lor și reducând jurisdicțiunea lor (art. 106) numai la procesele izvorâte din operațiunile de bursă, înlăturând sistemul din vechia lege română a burselor din 1913 ca părțile să-și aleagă competența acestor instanțe și pentru procese de altă natură, — nu i se poate atribui intențiunea de a menține în teritoriul alipit-o „judecătorie specială” de același caracter juridic creat de fosta suveranitate ungară, admitând ca o asemenea „judecătorie specială” să exercite puterea judecătorească a Statului Român cu o competență creată de fosta suveranitate și mai largă decât cea a Camerilor de arbitraj, create prin legea română, investindu-o cu o parte din competența instanțelor judecătorești ordinare ale Statului — atribuind astfel o autoritate mai mare celei „judecătorii speciale” streine față de acele create prin legea română, linsind în același timp o categorie a justitiabililor de garanțiile care reprezintă organizarea prevăzută prin legea burselor a acelor „judecătorii speciale” Camera de arbitraj:

Că o asemenea intențiune ar fi illogică și inexplicabilă față de împrejurarea că tendința chiar a legiuitorului ungar a fost limitarea competenței „judecătoriilor speciale” de pe lângă burse și „halele provinciale de cereale și produse agricole” reducând-o numai la judecarea proceselor dintre membrii acelor instituțiuni a se vedea art. 43 și urm. din proiectul ungar din anul 1905. Pentru punerea în aplicare a procedurii civile și cari n'au fost trecuți în legea LIV/1912 numai pentru motivul că legiuitorul ungar prin motivarea legii de procedură civilă No. I/1911 a declarat că regimul „judecătoriilor speciale” de pe lângă burse „și halele de cereale” va fi reglementat prin o lege specială, și așa se explică art. 24 din legea No. LIV 1912.

Având în vedere că din toate aceste rezultă că dispozițiunile ordinului Ministerului ungar No. 5279/1870 și acele de ordin provizoriu ale art. 24 din legea ungară No. LIV/1912 prin legea burselor din 1929 pentru teritoriul Statului Român sunt abrogate și că Camera de arbitraj ca „Judecătorie specială de Stat” de pe lângă Societatea (recte Asociația) Lloyd din Timișoara a fost desființată:

Că articolul 128 din legea burselor invocată de Curtea de Apel nu este concludent în cauză, deoarece acest articol cuprinzând dispoziții pentru trecerea dela regimul vechiu al burselor la cel nou înființat prin legea din 1929, este referitor numai la Camerele de arbitraj funcționând pe lângă bursele din vechiul Regat la data promulgării legii, cari urmează să se reorganizeze conform cu dispozițiunile din legea

burselor din 1929, — nicidecum însă nu este aplicabil fostei Camere de arbitraj de pe lângă Asociația) Lloyd din Timișoara n'a fost desființată la pagina II nu poate funcționa în viitor o Camera de arbitraj, judecătorie de bursă”.

Că deci Curtea de Apel numai cu violarea și greșită interpretare a art. 129 și 128 din legea burselor dela 1929 a putut pronunța că Camera de arbitraj de pe lângă Societatea (recte Asociația) Lloyd din Timișoara n'a fost desființată:

Că dar motivul I din casare fiind fondat recursul urmază a fi admis și a se casa deciziunea atacată pe acest motiv, astfel că devine fără interes cercetarea motivelor II și III de casare menționându-se că, desființarea Camerii de arbitraj de pe lângă Societatea (recte Asociația) Lloyd din Timișoara, nu derogă dreptul justitiabililor de a se supune judecării unor „judecătorii arbitrale” constituite „ad-hoc” conform cu prevederile din titlul XIV al procedurii civile I/1911 în sânul Asociației Lloyd câtă vreme ființa legală a acesteia nu va fi contestată:

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția III.

Decizia No. 619-934. Preș. D. G. Lupu, preș.

Cetere de admitere în principiu. Recurs. Este admisibilă intervenția creditorilor în recurs? Soluție negativă Art. 3 și 5 din legea concordatului preventiv, art. 24q și 248 pr. civ. Societate comercială. Firmă înscrisă. Care este instanța competentă să se pronunțe asupra cererii de concordat? Art. 2 din legea concordatului preventiv, art. 702 și 866 c. com.

Incident de inadmisibilitate a intervenției creditorilor în cererea de administrare în principiu a concordatului preventiv, pus de oficiu în discuțiunea părților.

Recurenta „Fabrica de bere Czell și filii, fostă grupa Carol Czell, Soc. Anon. Rom.” cerând trib. Ilfov s. I-a com., să i se admită în principiu concordatul preventiv, tribunalul prin încheierea nr. 31.151 din 1931, îi respinge cererea.

În contra acestei încheieri, recurenta făcând apel. Înaintea Curtii de Apel Buc., au intervenit creditorii „Prima Casă de Păstrare din Timișoara” și dr. H. F. Curtea prin deciziunea supra recursului primind în principiu cererile de intervenție, admit apelul, reformează jurnalul tribunalului, statuând că nu era competent să se pronunțe asupra cererii de concordat deoarece sediul principal al recurentei este la Brașov.

Pentru a da această soluțiune, Curtea de Apel argumentează că, niciun text de lege nu oprește pe creditorii de a interveni în proces și a da lămuririle necesare pentru o grabnică soluționare a cererii, iar în ce privește competența Trib. Ilfov pentru soluționarea cererii motivează, întemeindu-se pe art. 2 din legea concordatului preventiv din 1929 e modificată în 1930 și pe art. 702 cod. com., că instanța competentă a se pronunța asupra cererii de concordat este

cea competentă să declare falimentul, adică potrivit art. 702 c. com., tribunalul locului unde debitorul își are principalul său stabiliment comercial, în speță trib. Brașov, unde recurentul își are toată averea și activitatea sa comercială.

În contra acestei deciziuni, debitoarea a făcut recurs iar înaintea Inaltei Curți a făcut intervenție și creditoarea Bayerische Hypoteken und Wechselbank.

Atât din dispoziția categorică a art. 3 din legea concordatului preventiv din 1929 cu modificările din 1930, cât și din lucrările preparatorii ale legii, rezultă că în scopul de a nu se tergiversa soluționarea cererilor de concordat preventiv și pentru că în faza de admitere în principiu a acestor cereri, tribunalul nu decide nimic în fondul pricinii, ci examinează numai dacă anumite condițiuni formale cerute de lege, sunt îndeplinite de debitor, litigiul urmând a se debate contradictoriu cu creditorii, abia în faza de omologare. **creditorii nu au drept să facă intervenții**, cererea fiind examinată numai de tribunalul în camera de consiliu fără discuții contradictorii și pronunțându-se asupra ei printr-o încheiere care nu poate fi atacată cu apel, conform art. 5 din aceeași lege decât numai de debitor și numai în situațiunea că cererea de concordat i-a fost respinsă.

Prin urmare **legiuitorul ridicând în mod formal dreptul de intervenție al creditorilor în fața instanței de admitere în principiu a concordatului, este evident că ei nu pot avea nici dreptul de a interveni în fața celorlalte instanțe, Curtea de Apel sau Inalta Curte de Casație, în fața cărora cererea poate ajunge în urma apelului și recursului debitorului.**

Deci, cererile de intervenție fiind inadmisibile, urmează a fi respinse ca atare.

Asupra motivului I de casare:

Prin acest motiv, recurenta se plânge de greșită interpretare a art. 2 din legea concordatului preventiv și a art. 866 c. com., și eroare grosieră de fapt săvârșită de instanța de fond prin aceea că, dovedind că firma societății este înscrisă la trib. Ilfov și că, conform statutelor, sediul său este la București, urmează că, în speță, nu era aplicabil art. 702 c. com., și nu trib. Brașov este competent să se pronunțe asupra cererii de concordat, ci era aplicabil art. 866 din același cod potrivit căruia trib. Ilfov unde își are sediul societatea este competent să statuteze și asupra cererii de concordat.

Potrivit art. 866 c. com., falimentul unei societăți comerciale se declară de tribunalul comercial în jurisdicția căruia societatea își are sediul ei.

Intrucât în speță este necontestat că cererea de concordat preventiv este făcută de o societate comercială, urmează că instanța de fond spre a putea decide care este tribunalul competent să declare falimentul societății și care să poată, prin urmare, conform art. 2 din legea

concordatului preventiv, să statuteze asupra cererii de concordat, trebuia să stabilească în prealabil unde este sediul societății recurente, acesta putând fi altul decât locul unde societatea își are stabilimentul comercial.

Intrucât în speță instanța de fond fără a examina unde își are sediul social, firma recurentă, a decis pe baza art. 702 cod. com., că instanța competentă să judece cererea de concordat este trib. Brașov, pe motiv, că acolo se află stabilimentul comercial al debitorului, a făcut o greșită aplicațiune a acestui text care nu este aplicabil decât comercianților persoane fizice nu și societăților comerciale sociale.

Jurisprudențe Procedurale

Inalta Curte de Casație și Justiție Secția II.

Dec. No. 279/1933, Prim-Președinte D. Volanschi.

Execuție silită. Creanță contra statului. Neînscrisiere în buget. (art. 13 din leg. contenciosului administrativ, Art. 30 și 33 din legea contabilităților publice).

Având în vedere că chestiunile deduse prin aceste motive și rămase în divergență, constată în aceia de a se ști; 1) dacă portărelul putea în speță să procedeze la urmărire în contra Statului, aplicând sechestru pe barele de plumb și argint conținând aur, aparținând Regiei Întreprinderilor Miniere și Metalurgice, și aflate în localul direcțiunii Minelor de aur din Baia-Mare; 2) dacă suma de bani se putea urmări față cu dispozițiunile art. 13 din legea contenciosului administrativ, ca nefiind în prealabil prevăzută în buget, și 3) dacă obiectele mobile sechestrate barele de plumb și argint pot fi socotite ca venituri ale Statului în sensul legii.

Având în vedere că art. 13 din legea contenciosului administrativ din Decembrie 1925 — aplicabilă în întregul cuprins al țării — prescrie că: plata creanțelor certe, lichide și exigibile recunoscute în mod legal sau constatate prin titluri executorii, contra județelor, comunelor sau stabilimentelor publice neînscrise în bugetul anului financiar imediat următor epocii exegibilității lor, va putea fi urmărită asupra tuturor veniturilor județului, comunei sau stabilimentului public debitor.

Că, din debaterile ce au avut loc în Senat cu ocaziunea votării legii contenciosului administrativ, reesă în mod cert că intențiunea legiuitorului a fost ca dispozițiunile art. 13 să fie aplicabile și Statului.

Considerând că una din condițiunile cerute de art. 13 pentru o atare urmărire să fie admisibilă, este și aceia a înscrierii creanței în baza căreia se cere urmărirea, în bugetul anului financiar imediat următor exegibilității ei.

Considând că Statul, comuna sau stabilimentul public debitor, nefiind obligate prin art. 13 să înscrie din oficiu, în bugetul anului viitor

creanța contra lor, rezultă că partea interesată pentru a putea proceda la umărare trebuie să facă o cerere în acest scop.

Că în adevăr, numai astfel art. 13 își poate avea aplicațiunea deoarece după art. 30 din legea contabilității publice din 31 Iulie 1929 — de asemenea aplicabilă în tot Regatul — toate veniturile și toate cheltuielile Statului, precum și ale oricărei administrațiuni publice, pentru fiecare an financiar, trebuiesc stabilite prin buget, la cheltueli, un articol special, fiind destinat pentru regularea creanțelor nelichidate, neordonanțate sau neplătite din exercițiile închise; iar art. 33 din aceeași lege prevede termenele până la care trebuiesc alcătuite proiectele de buget și depuse în parlament.

Considerând că în speță prin încheierea No. 874 din 6 Februarie 1932, prin care ordonă executarea, Tribunalul constată numai că sentința aceluiași Tribunal din 22 Maiu 1931, prin care Statul a fost condamnat, a rămas definitivă la 1 Decembrie 1931 prin confirmarea ei de către Curtea din Oradea, și că deciziunea Curții a fost comunicată Ministerului de Finanțe la 18 Decembrie 1931, dar Tribunalul nu constată că creanțele art. 13 din legea contenciosului administrativ și ale art. 30 și 33 din legea contabilității făcute, iar creditoarea nu numai că nu a dovedit dar nici măcar nu a afirmat că a cerut înscrierea în buget a creanței sale.

Că, din contra judecătoria de ocol constată prin hotărârea sa din 23 Iulie 1932 că chiar reprezentantul creditoarei a declarat în instanță cu ocaziunea judecătoreii contestațiilor că nu a făcut o astfel de cerere.

Că în afară, de aceasta, sentința de condamnare nerămânând definitivă, după cum constată Tribunalul, de cât la data de 1 Decembrie 1931 când a fost confirmată de Curtea de Apel, la această dată era expirat deja termenul până la care conf. art. 33 din legea contabilității publice, se putea cere înscrierea creanței în bugetul anului 1932.

Considerând, prin urmare, că dacă încheierea de ordonare a execuției a rămas definitivă, și dacă pentru a ordona execuția, Tribunalul se referă, pe lângă art. 10 din legea din 1881 și art. 31 din legea din 1912 și la art. 13 din legea contenciosului administrativ, de aci nu se poate trage concluzia că Tribunalul a constatat că cerințele acestui din urmă text au fost satisfăcute, și că deci ulterior regularitatea urmăririi din acest punct de vedere nu mai putea fi examinată, deoarece, după cum s'a arătat Tribunalul nu se ocupă și nici nu constată că s'a cerut înscrierea creanței în buget și nici nu putea să facă o atare constatare, termenul fiind deja expirat.

Considerând că simpla modificare a hotărârii către Ministerul de Finanțe nu poate fi considerată ca echivalând cu o cerere de înscriere în buget a creanței.

Că, de altfel notificarea a avut loc la 18 Decembrie 1931 deci peste termenul legal.

Că în consecință, Ministerul de Finanțe era în drept, conf. art. 34 al. ultim din legea de execuție, modificat prin art. 40 din legea 54 din 1912, în vigoare în Ardeal, să se opună la urmărirea pe cale de contestație și să ceară anularea procedurii hotărârii pentru neîndeplinirea cerințelor art. 13 din legea contenciosului administrativ și art. 30. și 33 din legea contabilității publice așa că în mod greșit și cu violarea legii Tribunalul a hotărât contrariul prin hotărârea atacată cu recurs, că deci urmează să fie casat în privința sumei de lei 450.000 sechestrate de la percepția II Fiscală din Baia-Mare, depinzând de Ministerul de Finanțe.

Având în vedere, în ce privește pe recurenta Regia Publică Comercială a Intreprinderilor Miniere și Metalurgice din Ardeal, că această Regie a fost înființată în baza art. 29 urm. din legea pentru organizarea și administrarea pe baze comerciale a întreprinderilor avuțiilor publice din 16 Martie 1929 a jurnalului Consiliului de Miniștri dat conf. alin. II. al art. 29 de mai sus și publicat în Mon. Oficial din 18 Mai 1931, odată cu regulamentul care dermină modul de funcționare al acestei Regii.

Considerând că acest text de lege și regulament prevăd în mod categoric că Regia recurentă este o persoană juridică distinctă, având o gestiune autonomă și buget aparte, întocmit conf. legii contabilității publice.

Considerând că în speță prin încheierea sa din 6 Februarie 1932 Tribunalul ordonând executarea silită contra urmăritului „Statul Român prin Ministerul de Finanțe, asupra averii acestuia”, este înafară de nici o îndoială că portărele nu poate proceda în nici un caz la sechestrarea obiectelor aparținând Regiei, deoarece acesta, după cum s'a arătat, constituie o persoană juridică distinctă, cu gestiunea autonomă, și nici nu a figurat ca parte în procesul asupra căruia s'au dat hotărârile în baza cărora s'a cerut și ordonanțat executarea.

Că astfel fiind, Regia putea, conf. art. 34 alin. ultim din legea de execuție astfel cum a fost modificat prin art. 40 din legea din 1912, să facă contestație contra sechestrării și către Portărel a metalelor găsite la direcțiunea sa din Baia-Mare și la topitoarele aparținând acestei direcțiuni.

Că, în afară de aceasta, Regia în discuțiune nici nu depinde de Ministerul de Finanțe, ci de Ministerul Industriei și Comerțului care în speță nu a fost condamnat.

Considerând că din moment ce contestația recurentei a fost admisă de judecătoria, nu se poate aduce recurentei nicio imputare din faptul că nu a făcut apel în contra acestei încheieri, după cum în mod eronat a decis Tribunalul.

Că, prin urmare, față cu cele mai sus expuse rezultă că și recursul Regiei Intreprinderilor

Miniere și Metalurgice din Ardeal este întemeiat și ca atare și acest recurs urmează să fie admis, iar hotărârea atacată casată cu privire la celelalte obiecte sechestrate de portărel, iar cauza trimisă aceluiaș Tribunal spre a proceda la soluționarea ei conf. art. 52 și 54 din legea Curții de Casație.

Că, întru cât recursurile au fost admise pe considerațiunile sus arătate, devine fără interes discutarea și celei de a treia chestiuni deduse în divergență precum și a celorlalte motive de casare.

Pentru aceste motive casează.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția III.

Decizia N. 1281—933 Președ. O. Băleanu consilier

Arbitru. *Legea notarilor publici nu oprește pe notarul public de a fi arbitru.*

Având în vedere că prin motivul II de casare intitulat violarea art. 784 pct. 1, 2 proc. civ. art. 129 din legea pentru organizarea judecătorească art. 3, 49, lit. d. 58 și 68 al. II. din legea notarilor publici, prin care recurenții pretind că, întrucât Tribunalul de arbitri a fost compus prin arbitru Dr. Ioan Cosma, ca președinte, și care fiind notar public, funcțiunea incompatibilă cu cea de arbitru, compromisul ar fi nul și nevalabil, deasemenea este nefondat deoarece legea notarilor publici nu cuprinde nici o dispoziție prohibitivă în sensul pretins de recurenți, iar 129 din legea de organizare, este străin de firea pricinii;

Jurisprudențe penale

Inalta Curte de Casație și Justiție Secția II-a.

Dec. N. 4/1932 Președinția Al. Dem. Oprescu cons.

Intenție. Intenții de omor nu se pot stabili când acuzații au lovit cu săcurea (cu muchia nu cu tășul) pe picioare, mâini și spate.

DELIBERAND,

Văzând recursul declarat de Dl. Procuror-General cu invocarea cazului de nulitate prevăzut de art. 385 pct. 1 lit. b) procedura penală.

Având în vedere că, pe baza probelor ce au fost administrate instanța de fond stabilește în următoarele:

Că, în ziua de 16 Septembrie 1930, victima Căzan Avram din comuna Renghet, venind acasă beat, a luat la bătae pe un copil al lui și apoi pe soția sa din care cauză a fost dojenit de soacra sa, acuzata Sofia Ștefan.

Că victima s'a infuriat și repezindu-se la soacra sa a luat-o și pe ea la bătae, scăpându-o însă martorul Stoica Simion, ea a reușit să fugă la altă fică a sa, Mriuca Stoica, aici acuzata s'a plâns că a fost bătută iar ginerele ei, arătând că masa ruptă și adresându-se nepoților ei, a-

cuzații Nicolae și Simon Stoica, i-a rugat să vină cu ea acasă și să-i tragă o bătae ginerele ei, promițându-le pentru aceasta și ceva bani. Băeții tineri și fără experiență ademeniți de perspectiva banilor promiși și pentru a da satisfacție bunicii lor, pe care o știau bogată s'au lăsat convinși de stăruința acuzatei care voia să fie răzbunată de batjocurile ginerele ei, sperând poate în felul acesta să intimideze pe acesta ca în viitor să nu mai îndrăznească să vină asupra ei.

În acest scop bine definit și bine hotărât acuzatul Nicolae Stoica s'a înarmat cu un topor, iar acuzata Ștefan Sofia cu un furcoi și au plecat câteși trei cu acuzatul Simion Stoica în căutarea victimei. Întâlnindu-se apoi cu victima, Neculae Stoica i-a aplicat prima lovitură cu toporul peste genunchi, după care atât dânsul cât și acuzatul Simion Stoica l'au mai lovit de câteva ori, iar acuzata Ștefan Sofia trecând pe lângă victimă, care zăcea la pământ și gema, l'a împus cu furcoiul, provocând astfel acuzații moartea victimei, determinată de o hemoragie internă ce a fost urmare numeroaselor lovituri primite.

Cosiderând că, întrucât este constatat că loviturile au fost aplicate cu muchea seurei, și nu cu tășul peste picioare, mâini și spate, de aici se poate conchide că le lipsea acuzaților intențiunea de a omori pe victimă, scopul lor fiind acela numai de a-l bate.

Că, prin urmare, în conformitate cu legea fapta acuzaților a fost calificată de instanța de fond ca crimă de leziuni corporale grave cauzatoare de moarte, prevăzută și pedepsită de art. 306 C. p. iar nu ca crimă de omor, cum se cere de acuzare, și la care se tinde și Dl. Procuror General prin recursul de față.

Că, deci, recursul în discuțiune cată a fi primit ca nefondat și ca atare se respinge.

Având în vedere că, apărătorul acuzaților Simion Stoica și Nicolae Stoica a declarat recurs cu invocarea cazurilor de nulitate prevăzute de art. 385 pct. 1. a) c) și pct. 3 proc. pen. formulând și motive scrise.

Cosiderând în ce privește motivele scrise, că acestea urmează a fi înlăturate din discuțiune ca tardive, deoarece se constată că, decizia atacată fiind pronunțată în ziua de 9 Iunie 1931, motivele scrise au fost depuse tocmai la 11 Septembrie 1931, deci peste termenul de 8 zile prevăzut de art. 388 proc. pne. combinat cu art. 31 nov. proc. pen. termen curgând în spetă dela data pronunțării hotărârii.

Inalta Curte de Casație și Justiție Secția II-a

Dec. No. 1425/932, Președ. Al. Dem. Oprescu, consilier

Minor. Art. 18 Nov. pen. Potrivit acestui text, iar nu potrivit art. 92 C. pen. se califică delict o crimă comisă de un minor.

DELIBTRAND,

Asupra recursului declarat de apărătorul public și acuzatorul Cucura Vasile, în contra de-

cizii No. 3342/1930 a Curții de Apel Cluj S. I., prin care acuzatul de mai sus, a rămas condamnat una lună închisoare corecțională în baza art. 16 și 17 N. p. cod. penal.

Având în vedere că recursul este declarat cu invocarea cazurilor de nulitate dela art. 384 pct. 2 și 385 pct. 1 c. pr. penală.

Văzând primul motiv de casare bazat pe nulitatea dela art. 384 pt. 2. pr. pen.

Având în vedere că din actele dosarului se constată că prin deciziunea No. 316 din 8 Februarie 1929, a judecătorului minorilor, s'a admis că în conformitate cu art. 9 din legea VII/1903, că instanță ordinară să judece pe Minorul Cucura Vasile deodată cu ceilalți majori Cucura Maria și alții.

Că dar pe deoparte instanța fiind legal instituită, iar pe de altă parte recurentul nearătând în ce ar consta neregularitatea cu privire la formarea complectului instanței, motivul de casare bazat pe nulitatea dela art. 384 pct. 2. recte 1 pp. se găsește nefondat.

Văzând motivul de casare bazat pe nulitățile dela art. 385 pct. 1. c. pr.

Având în vedere că prin acest motiv, rezultă din actele dosarului că recurentul se plânge că instanța apelativă trebuie să califice fapta drept delict și nu crimă, întrucât minorul condamnat nu avea împlinită etatea de 18 ani.

Având în vedere că faptul pus în sarcina acestui acuzat a fost calificat de instanță drept crimă de leziuni corporale grave prevăzute de art. 301 al. 1. teza 1 c. p.

Considerând că în conformitate cu art. 18 alin. II litera p) infracțiunea care conform legii este crimă, prin dispozițiunile privitoare la minori, se va califica drept delict.

Având în vedere că instanțele de fond au aplicat art. 92 cod. penal, text care în conformitate cu prevederile 18 al. 1 N. p. nu-și poate avea aplicația la minori;

Că dar, deși instanțele de fond nu au transformat crima de leziuni, în delict conform art. 18 al. II N. p. dar corecționalizând-o în delict prin aplicarea art. 92 c. p. prin această procedură greșită, nu s'a adus nici un prejudiciu minorului condamnat.

Că astfel fiind motivul de casare greșit nefondat și în consecință recursul câtă a se respinge ca atare.

Inalta Curte de Casație și Justiție Secția II-a.

Decizia No. 742/934. Președinte: N. Stănilă consilier

Penal. Potrivit art. 378 pr. pen. contra încheerilor Tribunalului nu se poate baza pe calea recursului de cât o singură dată, și de al doilea recurs este inadmisibil.

Asupra recursului declarat de partea civilă West Danilă în contra deciziei Curții de Apel Cluj S. V. No. P. 11.2164/193 prin care s'a respins

cererea de asigurare penală cerută de reclamant contra inculpatului I. A. Heckel.

Văzând incidentul de inadmisibilitate recursului ridicat de Dl. Procuror General.

Având în vedere că prin recursul de față, patrea civilă West Danilă, atacă deciziunea Curții de Apel Cluj Secția de vacanță prin care s'a admis apelul inculpatului și s'a ordonat ridicarea sechestrului penal înființat de Tribunalul Cluj sec. II-a prin decizia No. P. 2083/1932.

Considerând că prin art. 492— pen. în vigoare în Transilvania, legiuitorul, condus de interesul de a asigura drepturile la despăgubiri a vătămatului, a prevăzut posibilitatea înființării unui sechestrul penal asupra averii infractorului.

Cosiderând, că potrivit art. 378. pr. pen. contra încheerilor date de Tribunal nu se poate uza de calea de recurs decât o singură dată.

Că, în speță, în cintra hotărârii Tribunalului s'a declarat recurs — Apel la Curtea de Apel Cluj, care s'a respins prin deciziunea atacată.

Că în asemenea condițiuni recursul de față câtă a fi potrivit ca inadmisibil și respins ca atare.

Jurisprudențe la diverse legi

Inalta Curte de Casație și Justiție Secția III-a.
Dec. Nr. 446/1934. Președinta Dlui D. G. Lupu, Pres.

Inadmisibilitatea intervenției, în recursurile făcute în interesul legii. Taxe pe energie. Regulator de competență. Instanțele competente a judecat recursurile contra deciziunilor Comisiunilor de apel la taxele asupra energiei de pe lângă Ministerul Industriei și Comerțului sunt Curțile de Apel, iar taxa pe energie cu începere dela 4 Iunie 1924 este de 60 lei respectiv 66 lei C. P.

Recurs în intereul legii.

Având în vedere incidentul ridicat de Dl. Procuror de inadmisibilitate a intervențiilor făcute în prezentul recurs de către părțile care au dat deciziunile a căror casare în interesul legii se cere prin recursul de față.

Având în vedere că intervenienții își întemeiază cererile lor pe dispozițiunile art. 2 din legea de organizare judecătorească și art. 247 pr. p. civ. susținând că întrucât deciziunea se va pronunța, Inalta Curte asupra acestui recurs fiind obligatorie pentru toate instanțele, au tot interesul să pună concluziuni în acest proces spre a demonstra că teza susținută de ei este cea justă.

Considerând că dispozițiunile art. 21 din legea de organizare a acestei Inalte Curți, care a brogă dispozițiunile art. 2 din legea de organizare judecătorească privitoare la recursul la interesul legii, prevăd că, casarea în interesul legii

nu are nici un efect în privina părților litigante, hotărârile a căror casare se pronunță producându-și mai departe efectele ca și cum n'ar fi fost casate;

Că prin urmare casarea în interesul legii neaducând nici o modificare în ce privește drepturile și obligațiile părților consacrate prin deciziunile casate, interesul lor de stat în această instanță nu este cu nimic justificat, astfel că intervențiunea lor este inadmisibilă și urmează a fi respinsă ca atare;

Considerând că din expunerea de mai sus rezultă în mod evident că **trimiterea pe care art. 188 și 22 din legea energiei din 1924 o fac la art. 72 din legea regimului apelor în ce privește taxele ce urmează să le plătească Statului uzinele termice care procură altora energie, nu este destul de categorică, neprevăzându-se la care aliniat din cele 9 aliniate ale art. 72 se face trimiterea, ceiace putea da naștere, și a și dat în practică la discuțiuni și la interpretări diverse, după cum s'a văzut din deciziunile Curților de Apel Brașov și Cluj examinate mai sus.**

Că în această situațiune o lege cu caracter interpretative care să curme controversele născute din impreciziunea taxelor menționate era absolut necesară.

Considerând că prin art. 80 din legea energiei din 1930, în scopul de a urma controversele la care putea da naștere aplicarea art. 18 și 22 din legea energiei din 1924 și art. 72 din legea regimului apelor din 1924 modificată în 1926, legiuitorul a prevăzut în mod categoric că taxele uzinelor termice datorate până la 1 Ianuarie 1930, conform lelei energiei idn 1924 și a Legii pentru majorarea taxelor prevăzute de art. 18 și 22 din legea energiei și art. 72 idn legea regimului apelor sunt anual de 60 lei pe cal putere instalat pân ăla 21 Septembrie 1929 și de 66 lei ce C. P., instalat dela această dată înainte, prevăzându-se apoi mai departe procedura de urmat pentru încasarea acestor taxe.

Că prin urmare din însuși litera textului rezultând în mod evident intențiunea legiuitorului de a desluși care sunt taxele din art. 72 la care trimite art. 18 și 22 și care urmează a se plăti de uzinele termice care procură altora energia, urmează că această dispozițiune are caracter interpretativ și deci făcând corp cu legea pe care o interpretează, se aplică cu efect retroactiv dela data legii vechi, 4 Iulie 1924;

Că astfel fiind și întrucât în speță taxele ce au plătit uzinele termice care procură altora energia, conform art. 80 din legea energiei din 1930 și art. 72 din legea regimului apelor din 1926, sunt de 60 lei, respectiv 66 lei pe C. P. instalat adică cele prevăzute de art. 72 lit. f. Urmează că Curțile de Apel Brașov secția I-a și Cluj secția II-a numai cu violarea acestor texte au decis că uzinele termice nu sunt obligate să plătească nici o taxă specială pe energie sau că taxa este de 5 lei de C. P. instalat, prevăzute de art. 72 alin. c, sau d, din legea regimului apelor.

Că deci recursul fiind întemeiat cată a fi admis, iar decizia Nr. 1040—1931 a Curții de Apel Brașov sec. I-a și decizia Nr. 514—1931 a Curții de Apel Cluj secția II-a, casate în interesul legii.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția III.

Decizia N. 1887/933 Președ. C. Crăciunescu Consilier.

Când suspendarea funcționarului aduce și pierderea salariului (art. 58 L. St. f. publ.)

Considerând că legea interpretativă a art. 58 din legea pentru Statutul funcționarilor aracă în aliniatul I al articolului său unic, că dispozițiunile art. 58 din legea pentru statutul funcționarilor publici trebuiesc interpretate în sensul următor: suspendarea din serviciu prevăzută în acel articol fiind obligatorie și motivată de crimele și delictele acolo arătate, este fără plată de salariu, spre deosebire de suspendarea prevăzută în art. 57, care este cu plata salariului.

Că ținând seama de această interpretare obligatorie dată art. 58 din legea pentru Statutul Funcționarilor publici întrucât în speță este constant că recurentul a fost suspendat din serviciu pe baza art. 58 din legea statutului funcționarilor publici — pentru complicitate la delictul de luare de mită — Curtea de Apel, decizând că recurentul n'are drept la plata salariului pe timpul suspendării n'a violat nici un text de lege așa că motivele de casare sunt neîntemeiate din acest punct de vedere și întrucât recurentul a declarat în instanță că renunță la motivul II de casare, recursul urmează a se respinge fără a se mai discuta chestiunea prematurității acțiunii recurentului, ce constituie o argumentare în plus a Curții de Apel, care poate fi înlăturată — soluțiunea Curții menținându-se pe faptul condamnării definitive a recurentului, care ar fi avut drept la salariu pe timpul suspendării numai în cazul când ar fi fost achitat potrivit al. II al legii interpretative.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția III.

Dec. No. 2034—1933. Președerea Dlui O. Băleanu. Cons.

Achiesare. Partea care a dat mulțumire asupra unei hotărâri sau a executat-o voluntar, fără rezervă, nu se mai poate plânge contra ei.

Considerând, că este de principiu că partea care a dat mulțumire unei hotărâri sau a executat-o de bună voie, fără nici o rezervă, nu se mai poate plânge contra acelei hotărâri, mulțumirea putând să rezulte din fapte concludente și nu e nevoie să fie expresă; 2

Considerând în asemenea situațiune recurentul dând mulțumire asupra încadrării și nefăcând nici o rezervă în această privință, prin acest fapt evident că a achisat la intrarea sa în funcția de șef de birou principal cl. I. și sub acest raport soluțiunea Curții de Apel fiind conformă cu principiile în materie de achiesare, recursul devine neîntemeiat și urmează a fi respins.